

Hajza a mesebeli kincsek után

Az idegen csapatparancsnokok Buda bevételét után engedélyt adtak katonáiknak, hogy a Várban zsákmányolhatnak.

Azok a budavári lakosok, akik isteni esodaként átélték a nagy ostromot, a diadal után elmenekültek a Várból. Csak a halottak ezrei feküdtek jobbra-balra temetetlenül, úgy, hogy amikor a diadal első napján Lotharingiai Károly, vezérkara és kísérete a Várba lovagolt, sietve hagyták ott a budai basák egykori fényűző, megcsodált várát.

Az idegen csapatparancsnokokat nem érdekelte, hogy mit csinálnak a Várban katonáik. A százezres ostromló seregből húszezer volt magyar, nyolcvanezer idegen. Ezek bizony nem törődtek Budavárral. A parancsnokok az első nap még megmehettek volna Mátyás király könyvtárát, amelyből csak a Corvinákat szállították Stambuba, továbbá híres és értékes fegyvertárát, amely a hosszú török uralom alatt megmaradt, alig hiányzott belőle valami. Ahogy megmaradt Toldi Miklós fegyverzeje is a Szombati-kapun. A palota berendezése ép volt még akkor, bár sok mindent elvitték belőle száznegyvenöt év alatt. A diadalmos ostrom után kiürült a könyvtár, fegyvertár, a palota sok terme is és ami megmaradt, azt összezúzva hagyták a helyén. Hiába, állandóan több ezer ember járt-kelt Budavárban és mindenki vinni akart valamit.

Már az első nap kirendeltek száz fogoly törököt, hogy szedjék össze és temessék el a halottakat, azonban a munka nagyon lassan haladt.

Az idegen katonacsoportok jöttek-mentek ide oda, keresve a régi királyok és basák kincseit. Az emberek balkezükben eceteskendőt fogtak s azt az orrukhoz, szájukhoz tartották, hogy elviselhetővé tegyék a megierőztött, fojtó levegőt. A foglyok is legtöbbször csak félkézzel dolgoztak.

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: H. J.

Cím: Hajza a mesebeli kincsek után...

Forrás: Magyar Vasárnap

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy:

9.439

"1686"

Helyszám:

Ramocsay Endre szerencsése

A török foglyok egy része a fegyvertár mögötti kis eperfás területen dolgozott, ezek a fák tele voltak akasztott emberekkel. A halottakat most sorra levágták s a keleti temetőbe vitték. Hanem amikor az egyik akasztott levágásának nekifogtak volna, a török rabok ijedten rohantak a fogolyörhöz, mert az akasztott katonát felnyitotta a szemét. Egyenruhájáról annyit megállapítottak, hogy magyar alhadnagy, zászlótartó. Azt is látták, hogy nem ifjú ember. Az ostromlók sebesültjeiket és betegeiket a Margitszigetre vitették, ide került ápolás alá az akasztott is. A gondosság életre keltette. Ramocsaházy Ramocsay Endre zarándmegyei, negyvenöt éves magyar volt, aki önként jelentkezett az ostromlók tábo.ába. A Szent

György-téren fogták el a törökök s mivel ekkor már nem kegyelmeztek senkinek, azonnal a fegyvertár mögé vitték és az eperfára felkötötték. A török nem akaszt bitófára, hanem élőfára. Ez volt a szerencsése Ramocsaynak, mert a hajlós ág annyira leengedte, hogy a lába elérte a földet s bár eszméletét elvesztette, mégsem fulladt meg.

Különös megmenekülése szájról-szájra járt, mindenki látni akarta a „szerencsés” Ramocsayt, aki huszonegy órát kibírt az akasztófán. Amikor felgyógyult, első útja Budavárba vezetett. Megmutatták neki azt a fát és a fának azt az ágát, amelyről levágták. Sokan voltak jelen, amikor Ramocsay az akasztófájával találkozott. Ekkor kérdezte meg Lotharingiai Károly, hogy mi az óhaja.

— Szeretném, ha Budavárban maradhatnék —, válaszolt Ramocsay. —

Itt temettek volna el, itt éljek szerencsés megmenekülésem után.

A vár első lakója

Ramocsay óhaját a főparancsnok teljesítette, Petneházy pedig a Kanizsay-házban egy helyiséget rendbe is hozatott, hogy szállása legyen a Várban. Így Ramocsay volt az ostrom utáni üres Budavár első és egyetlen lakója.

Még volt éppen elég temetetlen halott a Várban, mégis hirtelen félbehagyták az eltakarításokat, mert a várárok és a várfal rendbehozatala volt a legfontosabb és legsürgősebb dolog. Székesfehérvár, Eger még török kézen volt és a spánik járőre sokszor felbukkant a budai dombokon. A halottak sorsát aztán elintézték a háború hű kísérői, a keselyűk, kányák, hollók.

H. I.

Vasárnap

1950. október 29.